

**PUTOVÁNÍ
OKOLO
DOUBRAVY
A PŘES
VRCHY
ŽDÁRSKÉ**

22. 8. - 29. 8.

2008

*Půjdeme zkratkou!
Je to sice delší,
ale zato horší cesta!*

22. 8. 2008

Údolí řeky Doubravy má rozlohu 92,1 km, chráněno je od 28. 4. 1986, naučná stezka je dlouhá 4,5 km. Tak takovýto zápis jsme spatřili po té, co jsme opustili Chotěboř. Ale vezmu to raději od začátku.

Dnes jsme se sešli před vlakovým nádraží v Jihlavě. Z počátku jsme nebyli všichni, což se brzy napravilo a po velkém mávání jsme mohli vyjet. Hned v Chotěboři na náměstí nás čekala první hra. Razítkovaná. Je až k neuvěření, kolik razítek se některým družinkám podařilo během půl hodiny sehnat. Na náměstí nás ještě čekal studený oběd, většinou řízky nebo jiná výživná strava. A po obědě jsme vyšli do údolí řeky Doubravky. Cesta vedla podle vody po kamenitém břehu a cestou jsme potkávali cedule, ze kterých jsme se dozvěděli mnoho zajímavých věcí.. Mimo jiné i první řádky naší kroniky. No nic, jdeme dál. Objevili jsme i tůň, ve které jsme mohli pozorovat raky. Když jsme vyšli z tmavého údolí na denní světlo, byl už podvečer a schylovalo se k dešti. V rychlosti blesku byly postaveny stany, ještě jsme došli pro vodu a na dřevo a po opečení buřtíků je čas jít na kutě. Dnes ne na Hutě, ale do starého lomu v blízkosti vesnice Bílek. V noci přišel déšť.

23. 8. 2008

První táborové probuzení bylo studené. Po obloze se hnaly mraky a rtuť teploměru si taky nemohla moc vyskakovat. Den zahájil neobyčejně iniciativní Kamil rozcvičkou a po té rozhodnutím, že kdo si do deseti minut nesbalí, ten uvidí cajmrsk. V několika chvílích jsme opustili naše tábořiště a započali další cestu. O našem spolku nechci mluvit jako o bandě chuligánů, ale to, co se dělo poblíž vojenského prostoru Bílek, to nemělo obdoby. Před příchodem našeho ansáblu bylo vše v nejlepší pořádku. Jenže jakmile jsme naběhli my, rázem se ztratily všechny cedule hlásající vojenský prostor (mj. cedule byly neplatné). Kdo nevlastnil alespoň dva hlásáče na družinu, byl za podivína. Na okraji vojenského prostoru jsme se naobědvali a první skupina začala vést podle azimutu. Po hodině prochozené v bažinách, lesních školkách a obcházení krásných přímých cest jsme došli k autobusové zastávce. Vedení se ujala další družina. Pod jejím vedením jsme našli kýžený cíl a tam jsme lehce posvačili. Po dvou hodinách jsme došli do kempu Řeka. Rozbili jsme stany a padlo rozhodnutí zahrát si fotbal. Musím přiznat, že takovou diváckou kulisu jsem neočekával. Možná to bylo fotbalovým umem, ale spíše chmelovým nektarem, že naši obdivovatelé tak bouřlivě fandili. Vyhrál tým pojmenovaný Sparta – kacířský to název. Po té následovala večeře, táboráček a pomalé ukládání ke spánku.

24.8.2008

V neděli jsme šli z kempu přes Hlubokou, Radostín až k Velkému Dářku. Byla velká zima a cestou nám začalo i mrholit. Navlečení do pláštěnek jsme navštívili hospodu v Radostíně, kde jsme se prohřáli čajem a rozradostnili kofolou.

Cesta nás dál zavedla po červené a modré turistické značce až do rezervace v okolí Dářka. Rostlo tu plno borůvek velkých jako vraní oko a také plno brusinek. S ohledem na stupeň ekologické ochrany jsme spásali modré a červené kuličky a pak jsme pokračovali dál. Došli jsme až do kempu u Dářka. Cestou jsme vůbec nepotkali Eifika s Ondrou, kteří nám měli jít naproti. To se nám stalo tak, že modrá tur. značka vede okolo celého rybníka a my ten rybník měli najednou po levé ruce, místo po pravé. Zkrátka se někdy ta správná odbočka v zápalu rozhovoru přejde, a pak už jen zbývá na Eifiho mávat z protilehlého břehu.

V kempu jsme si připravili svačinu, najedli se a za chvíli přišel Kamil, že půjdeme na jiné místo, protože na tomto hodně foukalo od vody. Přešli jsme o kousek dál do kempu pana Slámy a zde jsme si rozestavěli stany. Začal se vařit guláš. Dvě družinky si ještě stihly zahrát paint ball a další dvě se učily uzlovat – osmu, dvojitou osmu, poloviční lodní, Prusíkův a vůdcovský uzel – vše pod vedením Honzy Fouska Fuzgyho. Ten to umí, ten to zná, a když zapomenete, určitě i rád doučí.

U ohně jsme si zazpívali pár písniček a hurá do spacáku. Tentokrát se konal trestný výběh skupiny narušitelů nočního klidu.

Sportu a klidu v tábořišti ZDAR!

25.8.2008

Den nám začal kolem osmé hodiny, když nás Kamil vzbudil písničkou. „Každý ráno boty zouval...“ A že i ten někdo si v písničce orosil nohy v trávě, tak i my jsme dnes měli bosou rozcvičku. Podle některých to vypadalo jako trénink amerických fotbalistů.

K snídani byly buchtý, které do sebe všichni ládovali jako o život. A opět byl nácvik uzlování a paint ball, družiny se prohodily. První lovnou zvěří při střílení se staly družina Sedminožek. První běžec Míša naše střely zlehka proběhla jako stín. Po ní se připravila k běhu Lucka, která se svou běhací technikou uspěla tak, že schytala růžovou do stehna. Dále nastoupila Zuzka, která dostala trefu do masky, aniž by to věděla. A tak to šlo jedna po druhé, druhá po třetí...

Na oběd jsme dostali fazole s rýží a řádně posilnění jsme vyšli. Mysleli jsme si, že jdeme na nejvyšší horu Žďárských vrchů, ale tou Žákova hora není. Nejvyšší je Devět skal. Po strmé a dlouhé cestě jsme se vyškrábali na Žákovku. Nutno podotknout, že nejmenší cestovatelky Ela s Anitkou výstup zvládly téměř lépe než jejich rodiče, kteří byli obtěžkáni krosnami a Júlou. Na vrcholu byla svačina. Pak už nám k Rumpoltovu rybníku zbývalo pár posledních kilometrů. Zde dnes spíme. Jsme uprostřed CHKO Žďárské vrchy, kde táboříme pouze na zvláštní povolení. Platí zde zákaz rozdělávání ohně, a tak na bombě ohříváme jen vodu na zalití instanční polévky. Ta mnohým chutná víc než pravá svíčková od maminky.

26.8.2008

Naše první probuzení mimo zákon proběhlo v poklidu. Každého ještě tížil žaludek jako odplata za včerejší večeři. Ona čínská polévka pochybné kvality za 3,50 Kč, přičemž 2,50 Kč stojí obal, nebyla pro žaludek žádný med – toť názor další.

Když byla tráva řádně pošlapána a studánka patřičně znečištěna hygienou, nezbývalo než se nasnídat a jít, kam nás nohy a plán šíleného kolektivu vedoucích povedou. Naším dalším cílem byl horolezecký trénink na Devíti skalách. Moje nedůvěra v lano byla posílena ještě tím, že vypadalo, jako by si na něm pochutnávali syslíci.. Kdo čekal na lano, byla tu ještě další disciplína – střelba na cíl. Ač byly cíle pekelně blízko, ne všem střelcům se podařilo je zasáhnout na první pokus, a to i přes velkou iniciativu vedoucích. Nesmím zapomenout, že se v krajině skal odehrál i oběd – výživná vločková kaše, která byla bez jakýchkoliv výtržností našimi žaludky zpracována. Ač pozorovatel tábora by mohl očekávat i reakci opačnou.

Po obědě nic nepřekáželo tomu, vyrazit k dalšímu tábořišti u Poslední míle nad Milovským rybníkem. Scházeli jsme dolů od Malinské skály, kde byl nádherný výhled na daleké okolí. Spali jsme na opuštěném junáckém tábořišti (Junák Nasavrky – tel. 724 657 570), jedli jsme kulturně u dřevěných stolů a sprchovali se za mírný poplatek v luxusní koupelně penzionu Poslední míle. A ještě k tomu výborná večeře v podobě masové míchance s cibulí a brambor – no máme se jako páni.

Dobronoc!

27.8.2008

Milovy už zažili mnoho věcí. Vylití rybníka, neplatící zákazníky, ba i nepokoje místních rolníků. Ale včerejší den, kdy do blízkosti těchto míst vkročila noha prvního účastníka našeho put'áku, přibylo starousedlíkům mnoho zážitků. Jen namátkou vyberu devastování lesa pod záminkou hledání dřeva, hraní fotbalu na plevelné louce a mnohahodinová fronta na sprchování.

Dnes jsme se tedy v těchto místech probudili. Hned jsme běželi na rozcvičku a Kamil dostal nápad – bude nám předvádět gymnastka. Po dvacetiminutovém lámání kostí, překrucování údů a Kamilově pokřikování: “To je dneska mládež, my ve vašem věku byli ohební jako proutek..“ toho měl každý tak akorát dost a šlo se na snídani. Dopoledne proběhl rozstřel. Dva bojovníci se chopili zbraní a v nervy drásající atmosféře měli vystřelit. Jen těžko se dnes můžeme dohadovat, proč druhý z bojovníků nevystřelil – může za to nervozita nebo stav zbraně? Po té proběhlo koupání, zkouška uzlování a bitka v paint ballu.

Po obědě jsme se vydali směr Medlov přes Dráteničky, Samotín, Kadov – samá hezká místa, rozlehlé louky, výhled do krajiny, opravené roubenky...leckteré oko se mohlo pokochat. Po příchodu na tábořiště jedné dětské organizace jsme rozestavěli stany a začal se hrát baseball. Emoce vířily na obou stranách. Za tmy jsme se pak navečeřeli a zahájili noční hru. Hra byla zábavná, záživná, zkrátka uzpůsobená širokému spektru účastníků tábora. Hru narušila jen srážka dvou vedoucích. Byla tma, takže nikdo dnes nemůže posoudit, zda šlo opravdu o srážku či o vyřizování účtů. Jasně je pouze to, že jeden

má oko modré, druhý rameno pochroumané.. A po noční hře se ukládáme do spacáků a jsme zvědaví, co nám zítřek přinese.

Tábořiště patří panu Maturovi – šerif Mick – tel. 608 150 385.

28.8.2008

Budíček! Ráno začalo rozcvičkou pod vedením Kamila Ranní hygienu pak prováděl každý samostatně. Když už jsme vypadali k světu, vyrazili jsme si na Paseckou skálu vzdálenou asi 2,5 km. Jdeme jen s lehkým batůžkem, protože i dnes spíme na Medlovském tábořišti u šerifa Micka. Cesta k vrcholu byla plná kořenů a stoupání bahnitou cestou. Na vrcholu byl úžasný výhled. Skála stojí ve výšce 810 m.n.m. a přímo na ní jsme udělali hromadné foto.

Před obědem jsme se šli ještě vykoupat do Medlovského rybníka. Někdo se vyřádil na klouzačce, někdo se jen smažil na sluníčku. A pak byly špagety. S plným břichem se špatně sportuje, a tak jsme uvítali krátký polední klid. Do svačiny pak probíhaly lanové aktivity a azimutový závod. A nesmím zapomenout na hledání sladkého pokladu, kdy po dvou hodinovém pátrání byly sladkosti nalezeny uvnitř našich spacáků. Trochu jsme si oprášili mozkové závity.

Před slavnostní večeří přijela kapela Můj milý deníčku a začalo se trsat. Atmosféru dotvářel rozmetač hnoje, který i v té tmě, za pomoci světel, kroužil po poli a dokončoval svoji činnost započatou už ráno. To byla vůně. Zážitek pro všechny smysly. Před spaním jsme si pochutnali na pečeném masu, zelenině a chlebíku a zlehka unaveni uléháme do stanů.

To jsme si zase užili dne!

29.8.2008

Probuzení po posledním večeru bylo pro každého jiné. Někdo měl slzy na krajíčku, někdo rychlosetka v zatáčce – Domča a někdo měl bolavou hlavu po probdělé noci. Nasnídali jsme se a začaly se rozdělovat odměny. Po rádobě vtipných poznámkách na diplomech a rozdání cen byli všichni spokojeni. Ještě jsme oslavili narozeniny pana Rumpolta – sice fiktivní, ale aspoň nějaké, když k těm opravdovým nebyla příležitost a pak jsme opustili tábořiště v Medlově a vyrazili jsme do Nového Města na vlak. Během cesty se nic zvláštního nestalo.

Ted' sedíme ve vlaku do Jihlavy a za hodinu už se budeme vítat s rodiči. Trochu nás zmáhá únava a trochu zápach ze sundaných bot. Jsem zvědav, komu vydrží ponožka stát v koutě. A taky která maminka se nezhroutlí, až spatří obsah batohu své ratolesti. Ale to už překračuji rámec této kroniky. Berte ji s nadhledem, neboť ji sepisovali sami účastníci puťáku a její obsah je jen drobně cenzurován.

Tímto končí putování Žďárskými vrchy, tak za rok zase

AHOJ!

A kdo to s námi podnikl?

Barbora Bára Boučková

Ondra Číža Čížek

Honza Fugy Fousek a Anitka

Míra Jarda Hašek

Zuzana Zuzka Chalupská

Jakub Kuba Chalupský

Kamil Kejmy Chalupský a Eliška

Martina Sajtlna Chalupská a Jůlinka

Michal Káca Kacafírek

Tereza Koza Koudelková

Anna Anče Kristýnková

Michal Krtek Krpálek

Lukáš Lišák Kořínek

Dominik Domča Marek

Ondra Máslo Mázl

Martin Muf Muhlfait

Michaela Míša Neradová

Lucie Lucka Neumanová
Lenka Li Nováková
Dominik Mimino Poláček
Alžběta Bety Poláčková
Veronika Verča Polišenská
Michal Kolja Pospíchal
Jana Jáňa Procházkova
Ondra Steinbauer
David Suchý
Kateřina Kačka Šmardová
Tomáš Eifi Urbánek